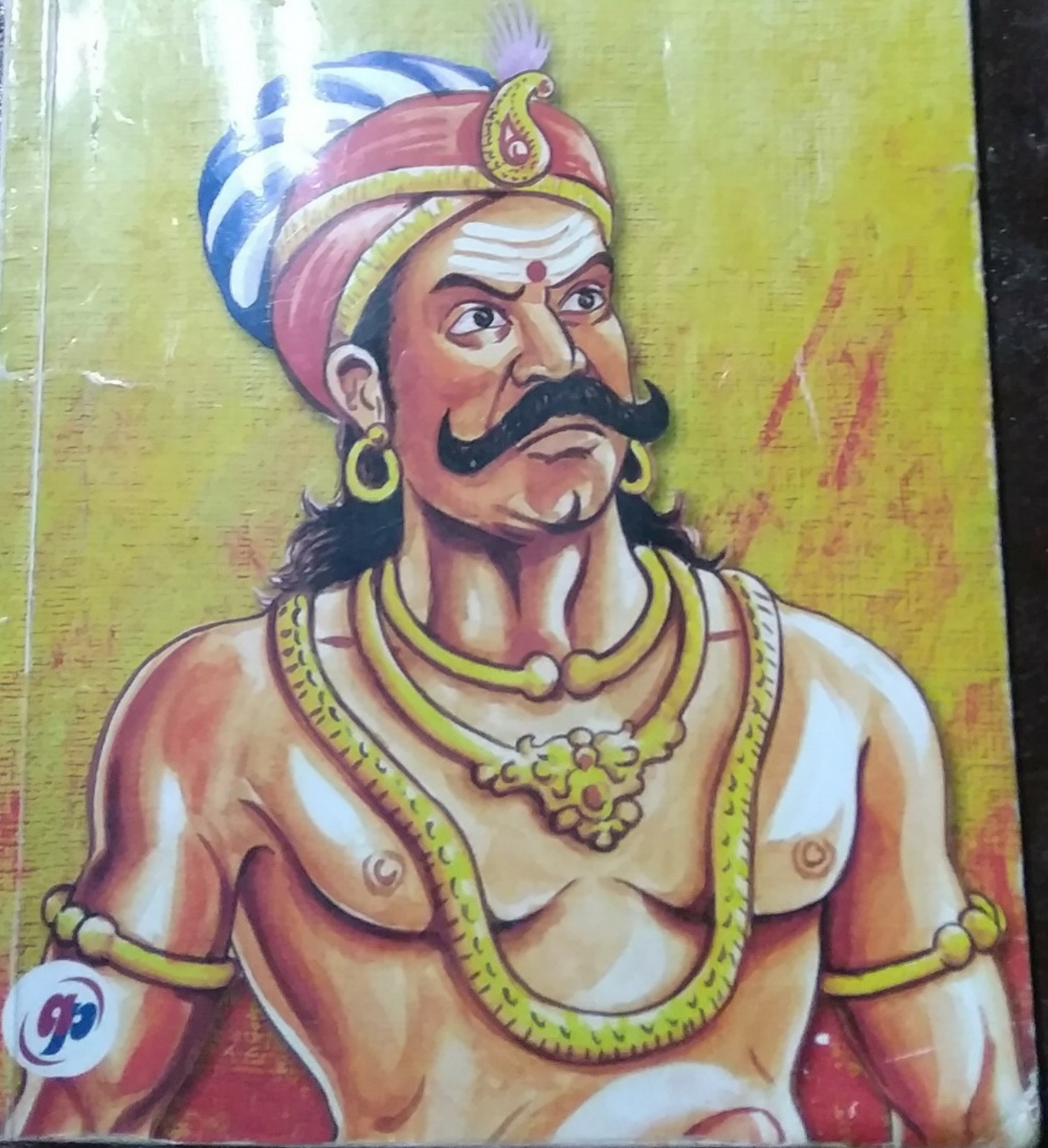

மருதுயாண்டியன்

சரித்திர நாடகம்

தொ.மு.சி. ரகுநாதன்

மருது பாண்டியன்

[அறிஞர் நாடகம்]

தொ.மு.சி.ரகுநாதன்

ஐந்திஷப் பதிப்பகம் (பி) லிமிடெட்,

16 (142), ஜானி ஜான் கான் சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 016

☎: 28482441

Language : Tamil

Maruthu Pandian- Charithira Nadagam

(Historical Drama)

Author: T. M. C. Ragunathan

First Edition: April, 2007

Eighth Edition : November, 2016

Nineth Edition : June, 2018

Copyright: T.M.C. Ragunathan Arakkattalai

No. of pages: ii + 134 = 136

Publisher :

Arivu Pathippagam (P) Ltd.,

16 (142), Jani Jhan Khan Road,

Royapettah, Chennai - 600 014.

Tamilnadu State, India.

email: arivupathippagam@gmail.com

Online: www.ncbhpublisher.in

ISBN: 978 - 81 - 8804 - 846 - 5

Code No. AP 055

₹ 85.00

Distributors

Ambattur (H.O.) 044 - 26359906 Spenzer Plaza (Chennai) 044-28490027
Trichy 0431-2700885 Pudukkottai 04322- 227773 Tanjore 04362-231371
Tirunelveli 0462-4210990, 2323990 Madurai 0452 2344106, 4374106
Dindigul 0451-2432172 Coimbatore 0422-2380554 Erode 0424-2256667
Salem 0427-2450817 Hosur 04344-245726 Krishnagiri 0434-3234387
Ooty 0423 2441743 Vellore 0416-2234495 Villupuram 04146-227800
Pondicherry 0413-2280101 Thiruvannamalai 04175-223449

மருது பாண்டியன் - சரித்திர நாடகம்

வரலாற்று நாடகம்

ஆசிரியர் : தொ. மு. சி. ரகுநாதன்

முதல் பதிப்பு : ஏப்ரல், 2007

எட்டாம் பதிப்பு : நவம்பர், 2016

ஒன்பதாம் பதிப்பு : ஜூன், 2018

அச்சிட்டோர் : பாவை பிரிண்டர்ஸ் (பி) லிமிடெட், .

16 (142), ஜானி ஜான் கான் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14

☎ : 044 - 28482441

All rights reserved. No part of this book may be reprinted or reproduced or utilised in any form or by any electronic, mechanical, or other means, now known or hereafter invented, including photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, without permission in writing from the publishers.

பதிப்புரை

தொ.மு.சி. ரகுநாதன் என்ற பெயர் எழுத்துலகில் கல்வெட்டாகத் தடம் பதித்த பெயர். அவர் எழுதிய பாரதி: காலமும் கருத்தும் என்ற நூலுக்குச் சாகித்ய அகடமி விருது கிடைத்தது. “ரகுநாதன் என்ற மனிதனிடம் ஒருநாள் உரையாடுவது என்பது ஒரு அருமையான நூலகத்தில் பத்து நாட்கள் படிப்பதற்குச் சமம்” என்று சாகித்ய அகடமி விருதுபெற்ற எழுத்தாளர் பொன்னீலன் அவர்கள் கூறுகிறார். அந்த அளவுக்குப் பல நூல் புலமையும் ஆழ்ந்த சிந்தனையும் அமையப்பெற்றவர். எழுதியதை அடித்துத் திருத்தாமல் அசலாகவே எழுதும் தெளிவுமிக்கவர். சிறுகதை, நாவல், கவிதை, நாடகம், வரலாறு, விமர்சனம், ஆராய்ச்சி ஆகிய பல பிரிவுகளில் நூல்கள் படைத்து முத்திரை பதித்துள்ளார். எழுத்து வேறு வாழ்க்கை வேறு என்றில்லாமல் எழுதியபடி வாழ்ந்து காட்டியவர்.

‘மருது பாண்டியன்’ என்னும் இந்நூல் ஒரு சரித்திர நாடகநூல். இந்நூலில் இடம்பெறும் கதாபத்திரங்களின் வாயிலாக, தொ.மு.சி. ரகுநாதன் வாசகர்களிடம் பேசுகிறார், “நாங்கள் ஆளப் பிறந்தவர்கள், கறுப்பர்கள் எங்களுக்கு அடிமைகள் ஆகப் பிறந்தவர்கள்.” என்று வெள்ளையன் கொக்கரிக்கிறான். “வெள்ளையர்களான உங்கள் ஆட்சியை முளையிலேயே கிள்ளியெறியாமல் அதனை வேரோடு வளரவிட்டுத் தவிக்கிறோமே அது ஒன்றுதான் நாங்கள் செய்த குற்றம்” என்று வெள்ளைமருது வாயிலாகத் தன் மனக்குமுறலைக் கொட்டுகிறார். “வெள்ளையர்கள் நம்மிடையே விதைத்துச் சென்ற ஜாதீவெறி, இனவெறி, மொழிவெறி, மதவெறி முதலியவற்றால் நாம் நூற்றாண்டு காலமாக அடிமைகளாக இருந்தோம். இன்று வெள்ளையர்கள் வெளியேறிவிட்டார்கள். எனினும் அவர்கள் விதைத்துச் சென்ற விஷவித்துக்களான வெறி உணர்ச்சிகள் நம்மைவிட்டுக் குடியோடிப் போயிற்றா? அந்த வெறியுணர்ச்சியின் மிச்சசொச்சங்கள் இன்னும் நம் வாழ்வைப் பாதிக்கவில்லையா?” என்ற வரிகளால் மக்களுக்கு நாட்டுப் பற்றுணர்வை ஊட்டுகிறார். “ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே” என்று பாரதியின் வரிகளைக்கொண்டு பாடம் புகட்டுகிறார்.

“மகாராஜா, உங்களை மரணப்பிடியில் விட்டுவிட்டு நாங்கள் மட்டும் உயிர் பிழைத்து ஓடி ஒளிப்பதா?” என்ற சின்னமருதுவின் கேள்வியில் ராஜவிசுவாசம் தொனிக்கிறது. “நாட்டை ஆளும் மன்னன் கோட்டையை விட்டு ஓடுவது அழகல்ல. மரணத்தை விட எனக்கு மானம்தான் பெரிது” என்று மன்னன் முத்துவடுகநாதர் சொல்வதன் மூலம் மானம் பெரிதென்று உணர்த்தப்படுகிறது. “சிவகங்கைச் சீமையை மீட்பதற்காக எனது உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் அர்ப்பணம் செய்கிறேன்” என்று வெள்ளைமருது கூறுவதன்மூலம் தியாக உணர்வு வெளிப்படுகிறது.

“வருசம் முச்சூடும் சண்டை, சண்டைன்னு சனங்க செத்துப்புழைச்சா வெள்ளாண்மையைத்தான் கவனிக்கமுடியுமா”, என்ற கிராமவாசியின் பேச்சு போரின் தீமையையும் விவசாயத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் கோடிட்டுக்காட்டுகிறது.

“அரண்மனை வாசலில் நமது ஆட்ட பாட்டங்களை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் போதே ஜனங்களும் நாமும் சேர்ந்து திடீரென்று தாக்குதல் நடத்தி அரண்மனையைக் கைப்பற்ற வேண்டும்” என்ற சின்னமருதுவின் திட்டம் தந்திர வியூகம் வகுக்கிறது.

“நவாபின் ஆட்சியைக் குழிதோண்டிப் புதைத்து ராணி வேலுநாச்சியாரை நான் சிவகங்கைச் சிம்மாசனத்தில் கொண்டு அமரச் செய்கிறேனா இல்லையா பாருங்கள்” என்று ஆவேசச் சபதம் செய்து அதை வெள்ளைமருது நிறைவேற்றிக் காட்டுவதன் மூலம் அது வெறும் சபதம் அல்ல வீர சபதம் என்பது விளங்குகிறது.

“மக்களும் மன்னனும் ஒன்றுசேர்ந்து நிற்கும்வரையில் நம்மால் எதுவுமே செய்ய முடியாது.” என்று வெள்ளைக்கார லூஷிங்டன் சொல்வதிலிருந்து அரசுக்கும் குடிமக்களுக்கும் இடையே ஐக்கிய உணர்வு இருக்க வேண்டும் என்பது அறிவுறுத்தப்படுகிறது.

“மருதுபாண்டியர் மகாராஜாவை வஞ்சித்துக் கொன்றார். மகாராணியையும் மயக்கிச் சோரம்புரிந்து மறுமணம் செய்துகொண்டு மருந்திட்டுக்கொண்டு சிவகங்கைச் சீமையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டார்” என்று உடையத்தேவனைப் பதவி ஆசை வீண்பழி சுமத்தச் சொல்கிறது.

காட்டிக்கொடுத்தல், துரோகம்புரிதல், சூழ்ச்சி செய்தல், சாதிப்பிரிவினைகளைத் தூண்டிவிட்டு மக்களைப் பிளவுபடுத்துதல், உரிமை மீறுதல் போன்ற நிகழ்வுகளும் கனல்கக்கும் வசனங்களும் நாடகத்திற்கு வேகமூட்டுகின்றன. 'மருது பாண்டியன்' மேடையில் நடிப்பதற்கேற்ற நாட்டுப்பற்றை வளர்க்கும் நாடகம்.

எதிரிக்கு எதிரி நண்பனாகிவிடமாட்டான், வந்தபின் நோவதைவிட வருமுன் காப்பதே விவேகம்,* தன்னலம் கருதிக் காட்டிக்கொடுக்கும் துரோகச் செயலில் ஈடுபடக்கூடாது, காலமறிந்து உதவி செய்யவேண்டும், தியாகிகளை மறக்கக்கூடாது, நன்றி பாராட்டவேண்டும், கடமையை உணர்ந்து செயல்பட வேண்டும் போன்ற கருத்துச் செறிவுகளுடன் நகைச்சுவையும் கலந்து நாடகம் உருவாக்கப்பெற்றுள்ளது. படிப்பதற்கும் நடிப்பதற்கும் பாடத்திட்டத்திற்கும் ஏற்ற இந்நூலை எமது நிறுவனம் வெளியிட்டு ஆதரவை வேண்டுகிறது.

-பதிப்பகத்தார்

1991. 6. 2. 1969197

மருது பாண்டியன்

கதாபாத்திரங்கள்

முத்துவடுகநாதர்	- சிவசுந்தக பன்னன்
வேறு நாக்சியர்	- முத்துவடுகநாதரின் மனைவி; சிவசுந்தகரின் தாய்
வெள்ளை மருது	- மருது பாண்டியன், சிவசுந்தகரின் பிற்கால அழகி
சின்ன மருது	- வெள்ளை மருதுவின் தம்பி
ஊழைத்துரை	- கட்டமொம்பனின் தம்பி
சிவதேவன்	- ஊழைத்துரையின் தம்பி
கர்னல் ஸ்மித் (Smith)	} ஆங்கிலேய தளபதிகள்
கர்னல் வெல்ஷ் (Welsh)	
ஜெனரல் ஆக்னியூ (Agnew)	
லூசிங்டன் (Lushington)	- ஆங்கிலேய அதிகாரி; தென்நிலைப் பாளையங்களின் கலெக்டர்
உயர்	தவாப் முகம்மதவியின் புதல்வன்

மற்றும்

முத்துப்பலவர், முத்துப் பலவரின் மனைவி, கிராமவாசிகள் (இரண்டு பேர்), சேவகர்கள் (இரண்டு பேர்), சிப்பாய்கள் (மூன்று பேர்), முசுண்டுவலர்கள் (இரண்டு பேர்), ஒற்றன், ஊர்மக்கள், வேடிதாரிகள், வாத்நியக்காரர்கள் முதலியோர்.

கதை நிகழ்ந்த இடங்கள்:

சிவசுந்தக, காணையர் கோவில், திண்டுக்கல்,
இராமநாதபுரம், சீரூர்.

கதை நிகழ்ந்த காலம் :

கி.பி. 1770 முதல் 1801 வரை.

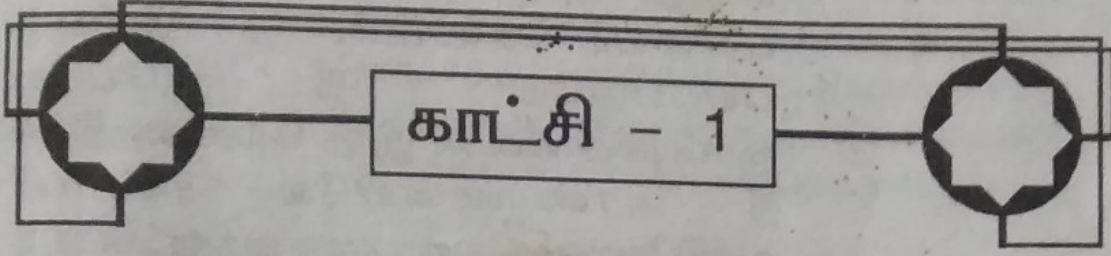
இதே குரலை, இதே கேள்வியைச் சென்ற நூற்றாண்டில் வடநாட்டு வீரர்கள் சிலர் எழுப்பினார்கள். - ஜான்ஸிராணி, லஷ்மிபாய், பகதூர்ஷா, நானாசாகிப் போன்ற வீரர்கள் இதே குரலை எழுப்பிப் போராடினார்கள். இந்தியாவின் முதல் சுதந்திர யுத்தம் என்று போற்றப்படும் ஆயிரத்தி எண்ணூற்றி ஐம்பத்தி ஏழாம் ஆண்டுப் புரட்சியைத் தோற்றுவித்தார்கள்.

ஆனால் இதே குரலை, இதே கேள்வியை, 'வெள்ளையனே! வெளியேறு!' என்ற கோஷத்தைச் சென்ற நூற்றாண்டுக்கும் முந்தைய நூற்றாண்டிலேயே எழுப்பினார்கள் தமிழ்நாட்டு வீரர்கள். ஆம். இன்றைக்குச் சுமார் இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நமது தமிழ் மண்ணில் இந்த கோஷம் ஒலிக்கத் தொடங்கிவிட்டது! அன்று பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக் காலத்தில் - நம் நாட்டில் ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கம் அணைகடந்த வெள்ளம்போல் பரவிக் கொண்டிருந்தது. இந்த ஆதிக்க வெள்ளத்தை நம்மால் தடுத்து நிறுத்த முடியாதா? தடுத்த நிறுத்த நம்மிடம் தகுதியில்லையா? தாய்நாட்டுப் பற்றில்லையா? தன்மானம் இல்லையா? தக்க பெரும் வீரர் சேனையும்தான் இல்லையா?

- என்று இவ்வாறெல்லாம் உறுத்தெழுந்துகோஷித்த சீமைகளில் ஒன்றுதான் சிவகங்கைச் சீமை. அந்த உரிமைக் குரலைக் கோஷித்த வீரச் சகோதரர்களே மருது பாண்டியர்.

அன்று - அந்தக் காலத்திலே - சிவகங்கைச் சீமையிலே ஒருநாள்...

(அறிவிப்பு முடிகிறது. மங்கி ஒலித்த பம்பை இசை உயர்ந்து ஒலிக்கிறது. அத்துடன் நாதசுர இசையும் கலந்து நையாண்டி மேளமாக ஒங்கி ஒலித்தது. அடுத்து வரும் காட்சி ஆரம்பத்தில் மங்கி ஒலிக்கத் தொடங்குகிறது.)

இடம் : தெரு

பாத்திரங்கள் : சின்ன மருது, வெள்ளை மருது, சேவகர்கள் 1,2, மற்றும் விளையாட்டுக் காரர்கள், வாத்தியக்காரர்கள், ஜனங்கள் முதலியோர்.

(திரை உயர்ந்ததும் பின்னணியில் நையாண்டி மேள ஒலியும், பின்வரும் கோஷங்களும் ஒலித்து அடங்குகின்றன.)

கோஷம் இடுபவன்: வேங்கையை வீழ்த்திய வீரன் வாழ்க!

எல்லாரும் : வாழ்க! வாழ்க!

கோஷம் : சிவகங்கைச் சீமையின் சிங்கம் வாழ்க!

எல்லா : வாழ்க! வாழ்க!

கோஷம் : மன்னனைக் காத்த மருது வாழ்க!

எல்லா : வாழ்க! வாழ்க!

கோஷம் : வெள்ளை மருதுவின் வீரம் வாழ்க!

எல்லா : வாழ்க! வாழ்க!

(கோஷங்கள் ஒலித்து முடிந்ததும் சேவகர்கள் 1-ம், 2-ம் வருகிறார்கள். அவர்களில் ஒருவன் - சேவகன்-1, திடீரென்று பின்வாங்குகிறான்.)

சேவகன் 1 : (பயந்து பின்வாங்கியவனாக) அண்ணே!
கருப்பண்ணே! புலி! புலிவருதண்ணேன்!
புலி..! புலி..!

சேவகன் 2

: (உள்ளே எட்டிப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரித்து) அடப் பாவி! செத்துப்போன புலியைக் கண்டா, நீ இப்படி பயப்படுறே? நீ பெரிய சூரப்புலிதாண்டா! இந்த லெச்சணத்திலே நீ அரண்மனையிலே சிப்பாயி உத்தியோகம் வேறு பாக்க வந்துட்டே! நீ எல்லாம் ஈ அடிக்கிற உத்தியோகத்துக்குத் தாண்டா லாயக்கு!

சேவ. 1

: அட, சரிதாண்ணே! சும்மா கேலி பண்ணாதே. அதென்ன நம்ம வீட்டு ஈப்புலியா? நெசத்துப் புலியண்ணே, நெசத்துப் புலி!

சேவ. 2

: ஆமாண்டா! நீ செத்த பாம்பை அடித்து நொறுக்கும் சிப்பாய் தாண்டா. சும்மா இரு.

சேவ. 1

: அண்ணே! அந்தப் புலியைப் பாருண்ணேன். எம்மாம் பெரிசு இருக்கு? அம்மாடியோவ்! அண்ணே! அந்தப் புலிக்கு திடீருன்னு உசுரு கிசுரு வந்துட்டா - ? வாண்ணே போவோம்!

சேவ. 2

: சும்மா இரடா, பயந்தாங்கொள்ளி! நீயும் ஒரு சிப்பாயின்னு மீசை வச்சிக்கிட்டுத் திரியறே! உனக்கெல்லாம் மீசை வளருதுபாரு. அதைச் சொல்லணும் சரிசரி. அப்படிக் கொஞ்சம் ஓரமா ஒதுங்கி நில்லு. அந்தக் கூட்டம் இந்த வழியாகத்தான் வராப்பிலே இருக்கு; நாமும் வேடிக்கை பார்க்கலாம். ம்! ஒதுங்கி நில்லு!

சேவ. 1

: அண்ணே!. ஒதுங்கி நிக்கவா? இல்லை, ஒளிஞ்சி நின்னுக்கிடவா?

சேவ. 2

: எப்படியும் நின்னு தொலை!

(இரு சேவகர்களும் மேடையின் முன்புறமாக வந்து ஓரமாக நிற்கிறார்கள். மேடையின் மறுபுறத்திலிருந்து ஜனக் கூட்டம் வருகிறது. தொடர்ந்து மேளவாத்தியக்காரர்கள் வருகிறார்கள். பின்னர் இரு விளையாட்டுக்காரர்கள் சிலம்படி வித்தைகள் காட்டி வருகிறார்கள்.)

அவர்களுக்குப் பின்னால் நான்கு பேர்கள் ஒரு செத்துப் போன புலியை ஒரு கழியில் தலைகீழாகக் கட்டித் தொங்கவிட்டவாறு தூக்கி வருகிறார்கள். கடைசியில் வெள்ளை மருது கழுத்து நிறைய மாலைகள் அணிந்து, கையில் ஒரு வேல் கம்பைத் தாங்கிப் பிடித்தவாறு வருகிறான். அவனுக்குப் பின்னால் அவன் தம்பி சின்னமருது இடுப்பில் சொருகிய கட்டாரியுடன் வருகிறான். வெள்ளைமருது மேடைக்கு வந்ததும் பின்வரும் கோஷங்கள் மீண்டும் ஒலிக்கின்றன.)

- கோஷம் : வேங்கையை வீழ்த்திய வீரன் வாழ்க!
- எல்லா : வாழ்க! வாழ்க!
- கோஷம் : சிவகங்கைச் சீமையின் சிங்கம் வாழ்க!
- எல்லா : வாழ்க! வாழ்க!
- கோஷம் : மன்னனைக் காத்த மருது வாழ்க!
- எல்லா : வாழ்க! வாழ்க!

(ஊர்வலத்தில் வந்தவர்கள் எல்லோரும் மேடையைக் கடந்துசென்று மறைகிறார்கள். மேடையில் சேவகர்கள் மட்டும் மிஞ்சி நிற்கின்றனர்.)

- சேவ. 1 : அண்ணே! அந்தப் புலியைப் பார்த்தவுடனேயே எனக்கு ஈரக்குலை எல்லாம் அப்படியே கிடுகிடுன்னு நடுங்கிப் போச்சண்ணே. அடி ஆத்தே!

எத்தாப் பெரிய புலி! அடிச்சி அடிச்சிக்
கொல்றதுன்னாகூட ஆறுமாசம் வேணும்
போலிருக்கே!

சேவ. 2 : போடா போ! ஆறுமாசமா? அந்தப்
புலிக்குப் பின்னாலே மாலையெல்லாம்
போட்டுகிட்டு ஆஜானு பாகுவா
போனாரே, அவரைப் பார்த்தியா? அவரு
இந்தப் புலியை அரை நாழியிலே
கொன்னு தூக்கி எறிஞ்சிட்டாரு!

சேவ. 1 : (அதிசயித்து) என்னது? என்ன சொன்னே?
கொன்னு தூக்கி - எறிஞ்சிட்டாரா?
நிசம்மாத்தானா? எப்படியண்ணா
கொன்னாரு? அவரு யாரண்ணே?

சேவ. 2 : அவரா? அவருதான் வெள்ளை மருது
சேர்வை. பெரிய வீரரு! அவருக்குப்
பக்கத்திலே கட்டாரியும் கையுமா
ஒருத்தர் போனாரே. அவருதான்
வெள்ளை மருது சேர்வையோடே தம்பி,
சின்ன மருது சேர்வை.

சேவ. 1 : அப்படியாண்ணே! அது சரி. இந்த
ஊர்கோலம் எல்லாம் எதுக்கண்ணே?
அடிச்சிப்போட்ட புலியை வேறே
ஆளுங்கள்லாம் தூக்கிட்டுப் போறாங்க
மேளதாளமெல்லாம் ஒரே மோக்ளாவா
இருக்கு. எதுக்கண்ணே இதெல்லாம்?

சேவ. 2 : எதுக்கா? இதைப் பார்த்தாவது உன்னை
மாதிரி ஆளுங்களுக்கெல்லாம் கொஞ்சம்
மானம், ரோஷம், குடு, சொரணை, வீரம்
ஏதாச்சும் புறக்காதான்னு தான்.

சேவ. 1 : போண்ணே, கேலிபண்ணாதே.
விஷயத்தைச் சொல்லு.

சேவ. 2

: கேளடா, பயலே! நேத்து நம்ம சிவகங்கை மவராசா முத்துவடுகநாதத் தேவரு வேட்டைக்குப் போயிருந்தாரில்லெ. அப்போ காட்டிலே இந்தப் படுபாவிப்பய புலி நம்ம மவராசா மேலே பாஞ்சி, தாக்க வந்துட்டுதாம். அந்தச் சமயம் பார்த்து, வெள்ளை மருது சேர்வை அந்தப் புலிக்கு முன்னாலே கபக்குன்னு பாஞ்சு உழுந்து, அதோட, மல்லுக் கட்டினாராம்!

சேவ. 1

: (வியப்புடன்) ஆங்... என்னது? தன்னத் தனியாகவா? கத்தி கித்தி ஒண்ணுமே இல்லாமலா?

சேவ. 2

: ஆமாண்டா. அப்படித்தான் அரமணையிலே சொல்லிக்கிட்டாங்க. கேளு! வெள்ளை மருது அந்தப் புலியோடே மல்லுக்கட்டி, சண்டை போட்டு, கடைசியிலே அதைக்கொன்னு அப்படியே அல்லாக்காத் தூக்கி எறிஞ்சிட்டாராம்! இவரு மட்டும் இல்லாமப்போயிருந்தா, நம்ம மவராசா கதை அப்படி அப்படித்தானாம்!

சேவ. 1

: அப்படியாண்ணே? எனக்கு விஷயமே தெரியாமப் போச்சே!

சேவ. 2

: உனக்கு இதெல்லாம் எங்கடா தெரியும்? ஆக்குப் பிறையிலேயே மோப்பம் பிடிச்சிக்கிட்டுத் திரியிற பயலுக்கு, இதெல்லாம் தெரியவா செய்யும்? சாப்பிடத்தாண்டா தெரியும்!

சேவ. 1

: சரிண்ணே, இப்போ இவங்கெல்லாம் எங்கே போறாங்க?

சேவ. 2

: அரமனைக்குத்தான். மவராசா உசரை இவரு காப்பாத்தினதாலே, மவராசா மனம் குளுந்துபோயி, இவருக்கு மான்ல

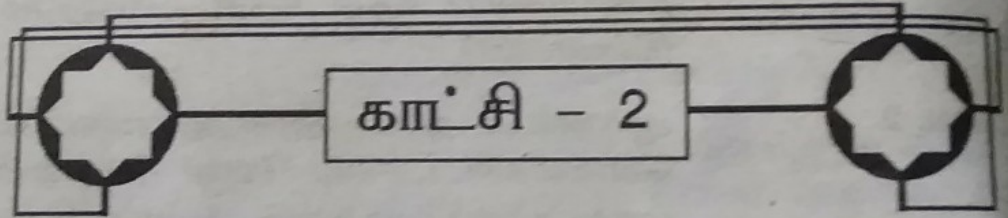
மரியாதையெல்லாம் பண்ணி, அரமனைக்கு அழைச்சிக்கிட்டு வரச்சொல்லியிருக்காராம். அதற்குத்தான் இந்த ஊர்கோலம், மேளம், தாளம் எல்லாம்.

சேவ. 1

: அப்படின்னா வாண்ணே! நாமளும் போய், அங்கே வேடிக்கை பார்க்கலாம்.

(இருவரும் ஊர்வலம் சென்ற திசையில் செல்கின்றனர்)

- திரை -

கூடம் : (சிவகங்கை) அரண்மனை அந்தப்புரம்.

பாத்திரங்கள் : முத்து வடுகநாதர், ராணி வேலு நாச்சியார், வெள்ளை மருது, சின்ன மருது, சேவகன் 2.

(காட்சி ஆரம்பத்தில் முத்துவடுகநாதர் ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார். ராணி வேலுநாச்சியார், அவருக்குப் பக்கத்திலே அமர்ந்து வெற்றிலை மடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

இந்தச் சமயத்தில் பின்னணியில் முதற் காட்சியில் ஒலித்த நையாண்டி மேளத்தின் ஓசையும் கோஷங்களும் ஒலிக்கின்றன.)

(பின்னணியில்)

கோஷம் : வேங்கையை வீழ்த்திய வீரன் வாழ்க!

எல் : வாழ்க! வாழ்க!

கோஷம்

விவகங்கைச் சீமையின் சிங்கம் வாழ்க!

எல்

வாழ்க! வாழ்க!

கோஷம்

மன்னனைக் காத்த மருது வாழ்க!

எல்

வாழ்க! வாழ்க!

கோஷம்

: வெள்ளை மருதுவின் வீரம் வாழ்க!

எல்

: வாழ்க! வாழ்க!

(பின்னணி கோஷங்கள் ஒலித்து முடிந்ததும்.)

வேலுநாச்சி

: மகாராஜா! அதென்ன ஆரவாரம்? நமது அரண்மனை வாசலிலேயே கேட்பது போலிருக்கிறதே.

முத்துவகைநாதர்

: ஆம், ராணி. நம் அரண்மனை வாசலில் தான். நேற்று வேட்டையின்போது என்னைப் புலியிடமிருந்து காப்பாற்றி வான் என்று சொன்னேனே, அந்த வீரன், வெள்ளை மருதுவை ராஜமரியாதையோடு அழைத்து வருகிறார்கள். அவர்கள் வந்து விட்டார்கள் போலிருக்கிறது.

(இடத்தைவிட்டு எழுகிறார்).

சேவ

: (தானும் எழுந்தவாறே) அப்படியா, மகாராஜா? ஆபத்தில் உதவிய அந்த வீரரை நானும் பார்க்க வேண்டாமா?

முத்து

: அதற்கென்ன? பார்க்கலாமே.

(பக்கத்திலுள்ள சேகண்டி மணியை ஒங்கி அடிக்கிறார்).

யாரங்கே?

சேவ. 2

: (ஒடிவந்து பணிந்து) மகாராஜா!

முத்து

: வீரர் வெள்ளை மருதுவை இங்கேயே அழைத்து வரச்சொல்.

சேவ. 2

: உத்தரவு மகாராஜா.

(சேவகன் செல்கிறான். சிறிது நேரத்தில் வெள்ளை மருது, சின்ன மருது, சேவகர்கள் 1, 2 முதலியோர் அங்கு வருகிறார்கள். சகோதரர்கள் இருவரும் மன்னரை வணங்குகிறார்கள்.)

வெள்ளை மருது : (வணங்கி) வாழ்க மன்னவா!

சின்ன மருது : (வணங்கி) வாழ்க முத்துவடுகநாதர்!

வெள்ளை : வாழ்க மகாராணி!

சின்ன : வாழ்க வேலுநாச்சியார்!

முத்து : வீரர் வெள்ளை மருதப்பரே, வாரும். உம் வரவைத்தான் நான் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அது யார்? உம்முடன் துணையாக வந்துள்ள இந்த இளைய வீரன் யார்?

வெள்ளை : மகாராஜா, இவன் என் தம்பி சின்ன மருது சேர்வை. சிறந்த பராக்கிரசாலி. வாள் வீச்சிலே மகா வல்லவன்.

முத்து : அப்படியா? மிக்க சந்தோஷம். புலியுடன் பிறந்தது பூனையாகிவிடுமா? வீரச் சகோதார்களான உங்கள் இருவரையும் நான் துணையாகப் பெற்றிருப்பது என் பாக்கியம்தான்.

சின்ன : அதைவிடப் பெரும்பாக்கியம் தங்களிடம் சேவை புரியும் பணி எங்களுக்குக் கிட்டியிருப்பதுதான் மகாராஜா!

முத்து : (மெல்லச் சிரித்து) மருதப்பரே! உமது வீரதீரப் பராக்கிரமங்களைப் பற்றிப் பலரும் வியந்து கூறுவதை நான் பலமுறை கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் நேற்று நானே

தனைக் கண்ணாரக் கண்டேன்.
என்னுயிரைக் காப்பதற்காக,
தன்னுயிரையும் பொருட்படுத்தாது
புலியுடன் போரிட்டு அதனை வீழ்த்திய
உமது ராஜ விசுவாசத்துக்கு ஈடே
கிடையாது. உமது வீரச் செயலால் நான்
புனர்ஜன்மமே பெற்றுவிட்டேன்.
மருதப்பரே!

வெள்ளை : தங்களைக் காப்பது எனது கடமைதானே,
மகாராஜா!

முத்து : கடமைதான். ஆனால் கடமையை
நிறைவேற்றும் துணிவும் ஆற்றலும்
எல்லாருக்கும் வாய்த்துவிடுமா?
மருதப்பரே! உமது வீரமும் தியாகமும்
விலை மதிப்பற்றவை. ஈடு இணை
இல்லாதவை. எனினும் எனது
நன்றியுணர்வின் சின்னமாக, இதோ இந்த
வாளை, என் முன்னோர்கள் தலைமுறை
தலைமுறையாகப் பாதுகாத்துவந்த இந்த
வீரவாளை உமக்குப் பரிசளிக்கிறேன்.

(பக்கத்து மேஜைமீதிருந்த அழகிய வாளை
எடுத்து, வெள்ளை மருதுவிடம் கொடுக்கிறார்.
வெள்ளை மருது வாளை வணங்கிப்
பெற்றுக்கொள்கிறான்.)

உம்மிடம் சேர்வதால் இந்த வாளின்
மதிப்பே உயர்ந்துவிடுகிறது. வாளினால்
உமக்குப் பெருமை; உம்மால் வாளுக்குப்
பெருமை. இல்லையா, மருதப்பரே.

வெள்ளை : சித்தம், மகாராஜா.

முத்து : மருதப்பரே! இதுமட்டுமல்ல. உம்மையும்
உம் சகோதரர் சின்ன மருதுசேர்வையும்
நான் இன்று முதல் இந்தச் சிவகங்கைச்

சீமையின் சேனை நாயகர்களாக,
ராஜப்பிரதானிகளாக நியமனம்
செய்கிறேன். திருப்திதானே!

வெள்ளை

: மகாபாக்கியம் மகாராஜா!

வேலு

: மகாராஜா! என் மாங்கல்ய பாக்கியத்தைக்
காப்பாற்றித் தந்த இந்த வீரருக்கு நீங்கள்
மட்டும் பரிசளித்தால் போதுமா?
உண்மையில் நானல்லவா அவருக்குப்
பரிசளிக்க வேண்டும்.

முத்து

: (சிரித்து) வாஸ்தவம்தான். சரி, ராணி! நீ
என்ன பரிசளிக்கப் போகிறாய்?

வேலு

: (தன் கழுத்தில் கிடந்த இரத்தமாலையைக்
கழற்றி மன்னரிடம் கொடுத்து) இதோ
இதுதான் என் அன்பின் பரிசு. இதை
ஏற்றுக்கொள்ளச் சொல்லுங்கள்,
மகாராஜா.

முத்து

: (மாலையை வாங்கி வெள்ளை
மருதுவிடம் அளித்தவாறே) மருதப்பரே!
நீர் எனது அன்பை மட்டும் அல்ல, ராணி
வேலுநாச்சியாரின் அபிமானத்தையும்
கூடப் பெற்றுவிட்டீர். இதோ ராணி
உமக்கு இந்த இரத்த கண்டியைப்
பரிசாகத் தருகிறாள். ஏற்றுக்கொள்ளும்.

வெள்ளை

: (மாலையை வாங்கிக் கழுத்தில் போட்டுக்
கொண்டே) பாக்கியசாலியானேன்
மகாராணி.

(பின்னணியில் பின்வரும் கோஷங்கள்
ஒலிக்கின்றன).

கோஷம்

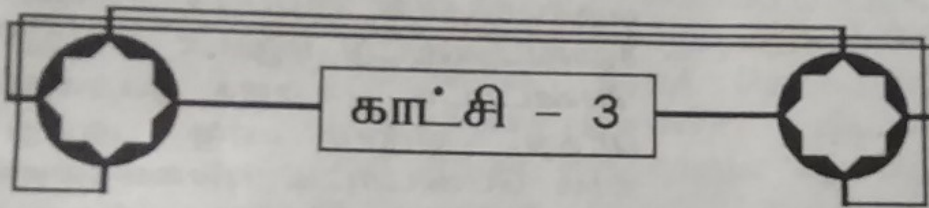
: வாழ்க மன்னவர்!

எல்

: வாழ்க! வாழ்க!

- கோஷம் : வாழ்க மருது சோதரர்!
 எல் : வாழ்க! வாழ்க!
 வெள்ளை : நாங்கள் வருகிறோம் மகாராஜா!
 முத்து : சரி, போய் வாரும் மருதப்பரே!
 (வெள்ளை மருதுவும் சின்ன மருதுவும் வணங்கிவிட்டுச் செல்கின்றனர்).

- திரை -

- கூபம் : தெருக்காட்சி
 பாத்திரங்கள் : நவாப் சிப்பாய்கள் 1, 2.
 (காட்சி ஆரம்பத்தில் இரண்டு சிப்பாய்களும் எதிரெதிராக வந்து மேடை மத்தியில் சந்திக்கிறார்கள்).
 சிப்பாய் 1 : அட்டே! இஸ்மாயில் காக்காவா? என்ன, ஆளைக் கண்ணிலேயே காங்கலியே!
 சிப். 2 : அட, மம்முதுவா? வா, வா. கண்ணிலே காணாம என்ன? இந்த ஹராத்திலே பிறந்த பய, ஜெனரல் ஸ்மித்துக்கிட்டே என்னைக்கு ஆடுதலிச் சிப்பாயா வந்து சேர்ந்தானோ அன்னைக்கி முதல்தான் மூச்சுவிட நேரத்தைக் காணமே!
 சிப். 1 : என்ன காக்கா? சோர்ந்தாப்பிலே பேசறே? ஆளு உஜாரைக் காணமே. என்னவோ பேஜாரானாப்பிலே இருக்கியே! ம்? தண்ணிக்குத் தட்டுப்பாடோ?

சிப். 2 : தண்ணிக்கு என்ன தட்டுப்பாடு? மாராசன் சீமையிலே கஞ்சித்தண்ணிக்குத்தான் தட்டுப்பாடே தவிர, கள்ளுத் தண்ணிக்கு ஒண்ணும் தட்டுப்பாடு இல்லியே. அதெல்லாம் நிறையக் கிடைக்குது. ஆனா...

சிப். 1 : ஆனா, என்ன காக்கா?

சிப். 2 : என்னவா? எல்லாம் நம்ம புழைப்பைப் பத்தின கவலைதான். எத்தனை வருசமாத்தான் இப்படிச் சண்டை சண்டை'ன்னுட்டு மனுசன் சாவுறது? பெண்டாட்டி புள்ளைக முகத்தைப் பாத்து, வருசம் ஏழு ஆகுது. நம்ம பெண்டாட்டி புள்ளைகளைக் காப்பத்தறதுக்காக, ஊரான் பெண்டாட்டி புள்ளைகளோட தாலியை அறுக்கிற புழைப்பாப் போச்சு! எங்கேயிருந்தோ வந்த வெள்ளைக்காரனுக்கு இடம் புடிச்சிக் கொடுக்கிறதுக்காக, இங்கேயுள்ளவன் மாள வேண்டியிருக்கு!

சிப். 1 : ஆமா காக்கா. நீ சொல்லறது ரைத்தான். நமக்குச் சம்பளம் கொடுக்கிறது என்னவோ நவாப்பு சாய்பு. நாம சலாம் போடறதோ வெள்ளைக்காரனுக்கு!

சிப். 2 : நாம மட்டும் தானா சலாம் போடுறோம்? நம்ம நவாப் சாய்பே இவனுக்கெல்லாம் சலாம் போடுதாரே! நம்ம நவாப் மம்முதலி இந்த வெள்ளைக்காரன்கள்கிட்டே வசமா வந்து மாட்டிக்கிட்டிருக்காரு. அவரு இவனை முழுங்கப் பார்க்கிராரு; இவனுக் அவரை முழுங்கப் பார்க்கிறானுக்!

- சிப். 1 : கடைசியிலே எல்லாருமா சேர்ந்து நம்மைத்தான் காக்கா, முழுங்கப் போறாங்க.
- சிப். 2 : நல்லா சொன்னே, போ. இந்தச் சண்டை என்னைக்கி ஓயப் போவுதோ? நாம என்னைக்குப்போய் நம்ம பெண்டாட்டி புள்ளைக முகத்திலே முழிக்கப் போறோமோ?
- சிப். 1 : ஆனா. காக்கா, நிலைமையைப் பார்த்தா, சண்டை ஒண்ணும் முடியிற மாதிரி தெரியலியே. இந்தத் தெற்கத்திப் பாளையக்காரன்களோ விடாக் கண்டன்களா இருக்கானுக. எது எது எப்படி வந்து விடியப் போவுதுன்னு ஒண்ணுமே தெரியலே.
- சிப். 2 : எப்படி விடியப் போவுது? எல்லாம் நம்ம தலையிலேதான் வந்து விடியப் போவுது. இப்போ இந்த ராமநாதபுரம் சீமையைப் புடிச்சாச்சி. இனிமே இவனுக தெற்கேதான் பாயப் போறானுகளோ? இல்லே, வடக்கேதான் பாய்றாங்களோ? யார் கண்டா?
- சிப். 1 : எங்கே பாஞ்சா என்ன? நம்ம உடலும் தலையும் ஒண்ணா இருக்கிற வரையிலே 'தண்டச் சோத்துக்காரா! குண்டு போட்டால் வாடா'ங்கிற கதையிலே காலத்தை ஒட்ட வேண்டியதுதானே, காக்கா! வேறே வழி?
- சிப். 2 : சரி சரி, நேரமாச்சு. நேரங்கழிக்கப்போனா, அந்த வெள்ளைக்காரத் துரைகிட்டே பதில் சொல்லி முடியாது. குரங்கு பேன் பார்த்தாலும் பார்க்கும். காதை

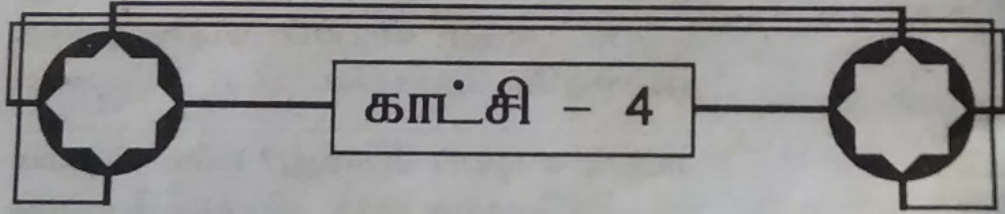
அறுத்தாலும் அறுக்கும்கிற மாதிரி, அந்தத் துரைப்பயமவன் குடிவெறியிலே என்ன செய்வான்னே தெரியாது. சரி, நான் வரட்டுமா?

சிப். 1 : இருங்க, காக்கா! பறக்கிறியளே!

சிப். 2 : ஊஹும். பொழுது அடையப் போவது. நான் போறேன்.

(இருவரும் எதிரெதிரான திசையில் சென்று மறைகிறார்கள்.)

- திரை -

ஆம் : இராணுவ முகாம் (கூடாரத்தின் வெளிப்புறம்)

பாத்திரங்கள் : கர்னல் ஸ்மித், உமார், சிப்பாய் 2.

(காட்சியின் பின்னணியில் ஒரு பெரிய கூடாரம் தெரிகிறது. கூடாரத்தின் முன்னால மேஜை, நாற்காலிகள். மேஜைமீது ஒரு பெரிய ஓயின் பாட்டில்; சில கண்ணாடித் தம்ளர்கள்.)

காட்சி ஆரம்பத்தில் சிப்பாய் 2, ஒரு மெழுகுவர்த்தி விளக்கை ஏற்றிக்கொண்டுவந்து மேஜைமீது வைத்துவிட்டுச் செல்கிறான்.

மேஜைமீது குப்புறப் படுத்தவாறு அமர்ந்திருக்கிறான் கர்னல் ஸ்மித்.

அந்தச் சமயத்தில் பின்னணியில் இராணுவக் கொடி இறக்கத்துக்கான மாலை நேரத்து இராணுவக் குழலோசை (Bugle) கேட்கிறது.

அந்த ஓசையைக் கேட்டு ஸ்மித் விழிப்புற்றுத் தலை நிமிர்கிறான். நிமிர்ந்ததும் எதிரேயுள்ள ஓயின் பாட்டிலைத் தம்ளரில் கவிழ்க்கிறான். பாட்டில் காலியாயிருப்பதைக் கண்டு அவனுக்குக் கோபம் பிறக்கிறது.

ஸ்மித் : (ஆத்திரத்தோடு) Who is there? யாரடா ஆர்டர்லி?

சிப். 2 : (ஓடிவந்து) உத்தரவு ஹூஸூர்!

ஸ்மித் : எங்கேடா போயிருந்தாய்? இங்கே பாரு, இதிலே ஒரு சொட்டு இல்லை. (பாட்டிலைக் கவிழ்த்துக் காட்டி) போடா, போய் ஒரு பாட்டில் விஸ்கி கொண்டுவாடா!

(சிப்பாய் ஓடுகிறான். மீண்டும் இராணுவக் குழலோசை. ஸ்மித் வாய்விட்டுக் கடகடவெனச் சிரிக்கிறான். பின்னர் எழுந்து நடந்தவாறே பேசுகிறான்).

(சிரித்துவிட்டு) இருண்டுவிட்டது! ஆம். இந்தத் தென்னாட்டுப் பாளையக்காரர்களின் வாழ்வும் இருண்டுவிட்டது; இவர்கள் ஆட்சி அஸ்தமிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. இன்று இராமநாதபுரம்; நாளை சிவகங்கை; பிறகு பாஞ்சாலங்குறிச்சி. ஒவ்வொன்றும் இனி எங்களுக்கு அடிமையாகிவிடும் (சிரித்து) நாங்கள் ஆளப்பிறந்தவர்கள்; இந்தக் கறுப்பர்கள் எங்களுக்கு அடிமைகளாகப் பிறந்தவர்கள்! அடிமைகள்! முதுகெலும்பில்லாத அடிமைகள்! ஹஹஹா!

(பேய்த்தனமாகச் சிரிக்கிறான். உள்ளே சென்ற சிப்பாய் - 2 விஸ்கி பாட்டிலைக் கொண்டுவந்து மேஜைமீது வைத்துவிட்டுப் பேசுகிறான்).

- சிப். 2 : ஹூஸூர்! சின்ன நவாப் சாஹெப் தங்களைப் பார்க்க வந்திருக்காரு.
- ஸ்மித் : யார்? உமாரா? வரச்சொல். உடனே வரச்சொல்.
- (சிப்பாய் செல்கிறான். ஸ்மித் மேஜையருகே சென்று விஸ்கியை ஊற்றிக் குடிக்கிறான். இந்தச் சமயத்தில் உமார் உள்ளே வருகிறான்).
- உமார் : (சலாமிட்டவாறே) ஸலாம் அலேகும் ஸ்மித் சாஹெப்!
- ஸ்மித் : குட்புவினிங் உமார். கம் ஆன் ஹியர்! வா இங்கே. எங்கே வந்தாய்?
- உமார் : (மேஜை மீதுள்ள மது வகைகளைப் பார்த்து) கர்னல் சாஹெப்! என்ன இது? அதற்குள் ஓய்வெடுக்கத் தொடங்கிவிட்டீர்கள் போலிருக்கிறதே.
- ஸ்மித் : (சிரித்து) இது ஓய்வல்ல, உமார்! உற்சாகத்தை உள்ளே உருவேற்றுகிறேன், உமார், உருவேற்றுகிறேன்! இதோ நீயும் கொஞ்சம் -
- (ஒரு தம்ளரில் விஸ்கியை ஊற்றி உமாரிடம் நீட்டுகிறான்).
- உமார் : (அதனைப் பெற்றுக்கொண்டே) ஆகட்டும் ஸ்மித் சரி, நான் வந்த காரியம்? (இருவரும் மதுவை அருந்தியவாறே பேசத் தொடங்குகிறார்கள்).
- ஸ்மித் : ம்? எதற்காக வந்தாய்?
- உமார் : நமது அடுத்த திட்டம் பற்றி ஆலோசிக்கத்தான் ஸ்மித் சாஹெப். ராமநாதபுரம் ராணியையும் மைனர்

சேதுபதியையும் இன்றே தக்க காவலோடு திருச்சிக் கோட்டைக்கு அனுப்பி வைத்து விட்டேன். இனிமேல் அவர்கள் அங்கேயே காவலில் இருப்பார்கள். என் தந்தை நவாப் முகம்மதலிக்கும் நமது வெற்றியைப் பற்றித் தகவல் அனுப்பிவிட்டேன். ஆனால் -

ஸ்மித் : ஆனால் என்ன உமார்? விஷயத்தைச் சொல்.

உமார் : ஸ்மித் சாஹெப்! இங்கு, இந்த ராமநாதபுரத்தில் நிலவிய பதவிப் போட்டி நமது வெற்றியைச் சுலபமாக்கித் தந்தது. ஆனால் அருகிலிருக்கும் சிவகங்கை மன்னன் ராமநாதபுர சேதுபதிக்கு வேண்டியவன்; உறவினன். எனவே அவன் நம்மீது திடீரென்று எ தி ர் த் தா க் கு த லை த் தொடங்கிவிடக்கூடாது.

ஸ்மித் : நீ என்னதான் சொல்ல விரும்புகிறாய்?

உமார் : இதைத்தான் ஸ்மித் சிவகங்கை விஷயத்தில் நாமே முந்திக்கொண்டு விடவேண்டும். நாம் உடனடியாகச் சிவகங்கை மீது படையெடுத்தாக வேண்டும். மேலும் சிவகங்கை மன்னன், அந்த முத்து வடுகநாதன் என் தந்தைக்குச் செலுத்த வேண்டிய கிஸ்தித் தொகையையும் செலுத்தவில்லை. எனவே சிவகங்கை மீது படையெடுப்பதுபற்றி ஆலோசிக்கத்தான் இங்கு வந்தேன்.

ஸ்மித் : உமார் சிவகங்கை மீது படையெடுக்க வேண்டும் என்ற உன் யோசனையை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால்... (சிரித்து) நாம்

படையெடுக்காவிட்டால், அவர்கள் முந்திக்கொண்டுவிடுவார்கள் என்று சொல்கிறாயே! - அதுதான் தவறு! ராமநாதபுரத்தின் வெற்றி இங்குள்ள பதவிப்போட்டியினால் கலபமாயிற்று. அதேபோல் சிவகங்கையை வெற்றி கொள்ளவும் அதன் பலவினமே நமக்கு உதவிசெய்யும். எதிரியின் பலவினம்தான் நமக்குப் பெரும்பலம். தெரிந்ததா?

உமார்

: இல்லை; ஸ்மித். சிவகங்கை மன்னனின் படைத் தலைவர்களாக வெள்ளை மருது, சின்ன மருது என்ற இரண்டு சிறந்த வீரர்கள் இருக்கிறார்களாம். வான் விச்சிலும் போர் முறையிலும் அவர்கள் மிகுந்த வல்லவர்களாம்.

ஸ்மித்

: (சிரித்து) உமார்! துப்பாக்கியைக் கொண்டுதான் வெல்லமுடியும்; தோள் பலத்தைக் கொண்டல்ல! சிவகங்கைச் சீமையால் நமது படையெடுப்பை எதிர்த்துச் சமாளிக்கவே முடியாது. ஏற்கெனவே சந்தாசாகிபின் படைகளும், மராத்திய மன்னனின் படைகளும் சிவகங்கைச் சீமையின் பலத்தை வெருவாகக் குறைத்துவிட்டன. நமது வெற்றிக்கு அந்தப் பலவினமே போதும். தெரிந்ததா, உமார்?

உமார்

: அப்படியானால், இதுதான் தகுந்த சந்தர்ப்பம். ஸ்மித், நாம் நானையே சிவகங்கைமீது படையெடுத்தாக வேண்டும்.

ஸ்மித்

: ஆல்ரைட் உமார். அப்படியே செய்வோம் சரிதானே!

உமார்

: (இடத்தைவிட்டு எழுந்தவாறே) மிக்க மகிழ்ச்சி, ஸ்மித், நான் வருகிறேன். இப்போதே சென்று படையெடுப்புக்கு ஆயத்தம் செய்கிறேன்.

ஸ்மித்

: ஒ.கே. உமார்!

(உமார் சலாமிட்டுவிட்டுப் போய்விடுகிறான்).

(உமார் சென்ற பின்பு) உமார் போய்விட்டானா? போகட்டும். போகட்டும்! சிவகங்கைமீது படையெடுப்பதில் எத்தனை ஆத்திரம் அவனுக்கு! முஸ்லிம் நவாபுக்கும் ஹிந்து ராஜாவுக்கும் இடையே எத்தனை குரோதம்? இந்தக் குரோத புத்திதான் இவர்கள் பலவீனம். இந்தப் பலவீனம்தான் எங்கள் பலம். போர்! போர்!

(வாய்விட்டு உரக்கச் சிரித்து)

ஆம், இந்த நாட்டின் எட்டுத் திசையிலும் எங்கள் கொடி பறக்கும் காலம் வரையிலும் போர்! - போர்! போர்! - ஹஹஹா!

(மீண்டும் சிரிக்கிறான். சிரிப்பைத் தொடர்ந்து பின்னணியில் இராணுவக் குழலோசையின் அணிவகுப்புக்குரிய ஒலி; இராணுவ முரசின் (Drum) கணகணப்பு).

- திரை -